

BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

JULIOL-AGOST DE 1921

ANY II — NUMS. 14-15

Direcció i Administració: PELAI, 30, 1.er - BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya, i protegint als associats i llurs famílies per medi d'Institucions de Previsió i Cooperació.

Des del dia 15 del corrent «El Sindicat de Metges de Catalunya» i «Mutual Mèdica» tindran el seu estatge al carrer de Santa Agna, 26, 28 i 30, primer.

COL·LABORACIÓ

La gran obra a fer del «Sindicat»

La missió defensora del SINDICAT DE METGES no ha acabat encara, però es pot donar per terminada, i sa tasca primordial era demostrar als companys la raó de sa existència; alguns repatanis i alguns pobres d'esperit no pesen pas com gros obstacle en l'obra feta i a fer.

La sindicació és una força. Però no una força suma de totes les nostres forces individuals, ajuntades, dirigides a un mateix fi, no; és una força nova, una energia que és mol diferent de la que podem desentrotillar nosaltres sols encara que aquesta la multipliquéssim per cent, per mil, per deu mil. La nostre acció individual enfront de l'Estat, del Municipi, de la Província o de la massa amorfa de la clientela particular, es movia, i es mourà sempre que isoladament obrem, en un pla de rebaixament i molts cops d'indignitat. Els beneficis no els cercàvem com una obra de raó i de justícia, fent valer un dret, sinó per camins extraviats, per la influència, pel soborn, per afalacs i per domesticitat moltes vegades.

Doncs bé, ni aquesta influència, ni aquesta astúcia baixa, ni aquesta domesticitat és la que ha unit i ha encarrilat el SINDICAT, no. Lo que ha ajuntat és lo que no podríem pas fer valer, lo que havia de restar amagat dintre nosaltres com una cosa vergonyosa i culpable; la justícia de les nostres reclamacions. I havia de restar amagat com un remordiment, perquè si en un moment d'altivesa ens engallàvem i cridàvem, la punició era immediata per indisciplinats o per excèntrics. El SINDICAT és una força que ha donat als metges el dret i la justícia. Ell ens ha fet forts i ens ha donat una dignitat per a la nostra acció individual i col·lectiva.

Però si no volem que l'obra esdevenidora del SINDICAT degeneri i sigui anorreada, cal que son camí

progressiu, ascendent, el fem transcendent, que la seva extensió, es transformi en nitensitat; que si col·lectivament és una defensa, el fem col·lectivament també una agressió. Cal que si és una dignificació del metge com individu i en un sentit egoista i d'immediat benefici, el transformem en una dignificació de la Medicina en tot el que té de noble i d'altruista. Perquè si no ho fem així la seva obra acabarà per ésser xorca ibaixà; com els antics gremis esdevindrà per fi una cosa plena de formulismes sense substància, morta i ridícula en el que voldria ésser espiritual; barroera, molesta, tirànica, baixament materialista, en el que voldrà ésser pràctica. Si no donem al SINDICAT més idealitat, nosaltres mateixos acabarem per perdre tota idealitat i com a ubriacs donarem voltes i més voltes a un punt imaginari, i com a ubriacs acabarem per caure a terra.

El SINDICAT té avui la plenitud de sa força espiritual i no hi fa pas res que sa força material no sigui completa. Aprofitem, doncs, aquest esperit ple d'energia i vessem-lo, vessem-lo ara perquè potser si esperéssim fóra tard. Omplim aquest esperit d'un ideal d'humanitat i llencem-lo al carrer en cerca d'aventures i treballs. Reclamem per als metges, per al SINDICAT DE METGES la direcció intel·lectual de la higienització, de la sanitat de Barcelona i de tot Catalunya.

Jo proposo senzillament, celebrar els metges de Barcelona una Assamblea en què s'estudiï tots els problemes d'Higiene, la solució ràpida dels quals demana la Ciutat i ses conclusions siguin motiu d'una propaganda activa entre els ciutadans.

La higienització de la ciutat és una obra completament desorientada, mancada de finalitat científica, obrant quasi constantment a l'impuls de compromisos polítics, de pactes de capelleta, i quan de més bona fe va, es confon llastimosament a l'estètica de la ciutat. Els tècnics als quals la ciutat encarrega, o deu encarregar aquesta obra, no es mouen pas amb